

Ваврикович К.
студентка групи ПРмз-21 ННІІОТ
Західноукраїнського національного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, в.о. заідувача кафедри
конституційного, адміністративного та
фінансового права ЗУНУ
Росоляк О. Б.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ФОРМИ ЗДІЙСНЕННЯ ЕЛЕКТРОННОЇ КОМЕРЦІЇ У СВІТОВІЙ РИНКОВІ ЕКОНОМІЦІ

Сьогодні людство вступає в інформаційну сферу складових комунікаційних процесів, які на засадах моральності політичного і технічного населення та еліти, високої інформаційної культури створюють імідж та місце держави на міжнародному ринку послуг та товарів. Через стрімкий розвиток інформаційно-комунікаційних технологій у другій половині ХХ ст. кардинально змінився світ, це призвело до нових можливостей розвитку глобальної цивілізації. Серед головних тенденцій розвитку інформатизації суспільства, що стосується практично всіх сфер життєдіяльності, таких як державне управління, економіка, мистецтво, наука, також, слід відзначити інформаційну мережу – Internet.

До сфери Internet органічно й поступово впливають такі галузі економіки як засоби масової інформації, зв'язок, консультаційні послуги тощо.

У теперішній час важливого значення набуває електронна комерція. Її розвиток відбувається надзвичайно стрімко, світові компанії разом із традиційним off-line бізнесом починають використовувати й електронну комерцію. Ця форма торгівлі, також може набувати й інші види діяльності, наприклад здійснення покупок, перебуваючи в космосі. Так як це зробив відомий російський космонавт, замовивши квіти усім своїм рідним з космосу через мережу Internet [3, с.56].

Тому, через ці тенденції уряди багатьох країн світу вибрали напрям своєї діяльності побудувати так зване інформаційне суспільство. Але, іноді висловлюються діаметрально протилежні точки зору. Деякі науковці стверджують, що Internet є ідеальним інформаційним середовищем, яке розвивається за своїми законами та немає політичних кордонів, тому будь-які спроби держави встановити правове та законодавче регулювання комп'ютерної комерції та мережі Internet – є безглуздими. Також, є й інші твердження, що Internet через свою специфічність є сприятливим середовищем для беззаконного поширення незаконної інформації, для здійснення різноманітних правопорушень, тому потрібно застосувати правові заходи для запобігання подібних явищ [4, ст. 115].

Теми, пов'язанні із створенням інформаційного суспільства, викликає широку зацікавленість практиків та учених. В останнє десятиліття значно зросла кількість вітчизняних та міжнародних конференцій, круглих столів

та симпозіумів, а також статей, монографій та інших публікацій, присвячених дослідженню зазначеної теми. Проте праці більшості науковці присвячені в основному загальним положенням інформаційного права.

У більшості країн світу обережно визначають специфіку правового регулювання електронної комерції. Наприклад, загальноновизнана необхідність законодавчого регулювання електронного підпису, однак договірне право не зазнає особливих змін. Також, вчені розуміють під торгівлею через Internet – торгівлю за допомогою комп'ютерів продавця та покупця. Деякі пропонують розглядати електронну комерцію як торгіву діяльність, яка має головною мету отримати прибуток, який за рахунок використання засобів обчислювальної техніки ґрунтується на комплексній автоматизації комерційного циклу [1, с.18].

Розповсюдженим є поняття «електронна комерція» як укладання шляхом обміну електронними документами наступних угод: поставка, купівля-продаж, агентські відносини, угода про розподіл продукції, факторинг, проектування, інвестиційні контракти, лізинг, банківські послуги, консалтинг, угода про концепції та експлуатацію, спільна діяльність та інші форми ділового співробітництва, транспортні послуги. Деякі автори відносять до сфери електронної комерції і біржові угоди.

Сьогодні, на етапі розвитку світової електронної економіки головне завдання органів державної влади – забезпечити та організувати наукову розробку правових механізмів функціонування електронного бізнесу в Україні, системи правоохоронної діяльності та державного контролю з урахуванням світового досвіду в цій сфері.

Слід зазначити, що перспективи реалізації електронної комерції у глобальній ринковій економіці пов'язують, насамперед, із збільшенням багатофункціональності засобів зв'язку та з апаратною мінімізацією. Через те, що це молода сфера діяльності, то у її розвитку та становленні існують певні прогалини. Тож пильної уваги та розробки потребують:

- політична сфера – активність у формуванні політики щодо електронної комерції за умов узгодженості між відповідними європейськими стандартами та національного законодавства;

- правова сфера – створення єдиних правил здійснення електронної комерції, що передбачає, зокрема, активність у створенні та запровадженні електронного документообігу та електронного цифрового підпису; однозначність у вирішенні прав провайдерів, питань власності на інформаційні ресурси, виробників інформаційних продуктів та надання послуг за допомогою мереж та технологій; створення механізмів безпеки трансакції та захисту персональних даних;

- психологічні проблеми – складнощі, які виникають при поверненні товару через його не якісність та важкість для споживача визначитись із покупкою, не потримавши його у руках [2, с. 12].

Отже, електронна комерція є формою підприємницької діяльності, змістом якої є будь-які операції, що здійснюються за цивільно-правовими

договорами, що передбачають надання послуг та проведення робіт, передачу прав власності на товари шляхом комп'ютерного програмування повідомлень за допомогою мережі Internet чи електронних носіїв із застосуванням можливостей інформаційно-телекомунікаційних технологій.

Список використаних джерел

1. Голубєв В.О., Гавловский В.Д., Цимбалюк В.С. Інформаційна безпека: проблеми боротьби зі злочинами у сфері використання комп'ютерних технологій : навч. посіб. Запоріжжя : Просвіта, 2018. 252 с.
2. Дутов М.М. Правове забезпечення розвитку електронної комерції. Донецьк, 2017. 167 с.
3. Янчева Л. М. Електронна комерція: організація та облік: навч. посіб. Харків : ХДУХТ, 2018. 231 с.
4. Шумейко І.В. Проблеми правового регулювання електронної комерції в Україні та різних країнах світу *Юридичний науковий електронний журнал*. 2017. № 5. С. 115–118.

Гурзель Ю.

*студентка юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету
Науковий керівник: к. е. н, доцент кафедри
цивільного права та процесу ЗУНУ
Зигрій О. В.*

ЮРИДИЧНІ ГАРАНТІЇ ПРАВА НА ОРЕНДУ ЗЕМЛІ

Земельні відносини завжди є актуальними у будь-якій економічній системі. Із запровадженням земельної реформи створено законодавчо-правову базу орендних земельних відносин, що дало змогу використовувати їх під час створення агроформувань.

На сьогодні одним з основних завдань земельної реформи в Україні є включення землі до економічного обороту та напрацювання прозорих інструментів регулювання. Відсутність ринку землі актуалізувала проблеми оренди землі. Довгострокова оренда землі створила можливості для тіньових схем продажу землі, що призвело до звуження можливостей довгострокового кредитування аграрного виробництва, зменшення джерел фінансових ресурсів для інвестиційної діяльності, посприяло загостренню соціальної напруги у сільській місцевості, оскільки власники земельних паїв не отримують суттєвих доходів від землі та не мають можливості вільно розпоряджатися своєю власністю. Тому проблеми орендних відносин залишаються актуальними і на сьогоднішній день [5, с. 27].

Перш ніж говорити про оренду землі слід визначити поняття на предмет. Відповідно до ст. 792 ЦК України за договором найму (оренди) земельної ділянки наймодавець зобов'язується передати наймачеві